

Υγίαινε, νίκα, καὶ λάμπρυνε καὶ τὴν πατρίδα καὶ τ' ὄνομά σου!

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ.

ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν "Ἀνατολικὴ ἀναθολογία" θὰ δημοσιευθῶσιν ἐν τῇ "Εστία" διάφορα ἀραβικὰ ἄσματα καὶ ἀνεκδοτὰ σαχυολογηθέντα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ Journal Asiatique, τῆς γερμανικῆς Zeitschrift der morgenländischen Gesellschaft καὶ διαφόρων χρηστομαθειῶν τῶν ἀνατολικῶν γλωσσῶν.

Σ. τ. Δ.

ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ

Πότε ὁ θάνατος εἶναι ἀνγκυαῖος.
(Ἀραβικόν).

Ἡρώτησάν ποτε τὸν Βουζουρτζμίρ· «Ποῖον τὸ ἄριστον τῶν δώρων, ὅπερ ὁ Θεὸς χορηγεῖ τῷ ἀνθρώπῳ;» — «Νοῦς ὀρθὸς ἔμφυτος», ἀπεκρίνατο ἐκεῖνος. — «Καὶ ἂν ὁ ἀνθρώπος δὲν ἔλαβε τοιοῦτον, τί πρέπει νὰ ἔχη;» — Παιδεῖαν, ἢ ὀφείλει εἰς τοὺς ἄλλους νὰ μεταδίδῃ. — «Καὶ ἂν στερεῖται παιδείας;» — «Πρέπει τότε νὰ ἔχη καλὸν χαρακτήρα, ὀδηγοῦντα αὐτὸν εἰς τὸ ν' ἀγαπᾷ τοὺς ἀνθρώπους καὶ νὰ φέρεται καλῶς πρὸς τοὺς ἐχθροὺς ὡς καὶ πρὸς τοὺς φίλους αὐτοῦ.» — «Καὶ ἂν δὲν εἶναι πεπρωτισμένος διὰ τοιοῦτου χαρακτήρος;» — «Ἄς καλύπτῃ τότε διὰ τῆς σιωπῆς τὰ ἐλαττώματά του.» — «Ἄλλ' ἂν δὲν δύναται νὰ σιωπᾷ;» — «Τότε πλέον ἂς ἀποθάνῃ ἐν πάντων τῶν προτερημάτων τούτων στερεῖται, ὁ θάνατος εἶναι αὐτῷ προτιμότερος τῆς ζωῆς.»

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * * Τοῦ παρελθόντος αἰ ἀναμνήσεις ὁμοιάζουν χλοερὰν ὄσιν εἰς τὴν ὁποίαν ἀναπαύομεθα μεταξὺ τῶν περισπασμῶν τοῦ παρόντος καὶ τῆς ἀβεβαιότητος τοῦ μέλλοντος. Ἡ σήμερον κατέχεται ἡδὴ ὑπὸ μεταμελείας ἢ ἐλπίδος, ὁμοιάζει ἄνθος μαχαμμένον, κύλικα κενὴν πρὸς ἡν μάτην πλησιάζομεν τὰ διψαλέα μας χεῖλη· ἢ χθὲς ἦτον ἐν δάκρῳ ἢ ἐν μειδίματι, ἦτον ἄνθος τοῦ ὁποίου ἀπλήτως ἀνεπνεύσαμεν τὰ μύρα, κύλικ' ἢν μέχρι πυθμένους ἐξεκενώσαμεν. Ἀλλὰ διατί ὁ ἀνθρώπος δὲν δύναται νὰ ἐνοήσῃ, νὰ ἀπολαύσῃ καὶ ἐκτιμῆτῃ τὴν εὐτυχίαν, καθ' ἣν στιγμὴν ἢ καλῆ αὕτη θεὰ θίγει αὐτὸν διὰ τῆς μαγικῆς ῥάβδου μειδιῶσα; Διατί εἶναι καταδικασμένος νὰ μὴ γνωρίζῃ ἄλλην εὐτυχίαν εἰμὴ τὴν ἀνάμνησιν παρελθούσης εὐτυχίας; Διατί χθὲς, ὅτε ἤμεθα εὐτυχεῖς, δὲν ἠδυνήθημεν νὰ παρατείνωμεν τὴν ἡμέραν, τὴν ὥραν, τὸ δευτερόλεπτον ἐκεῖνο, λείγοντες καὶ τὴν τελευταίαν σταγόνα; Αὔριον πλέον θέλει εἶναι πολὺ ἀργά, ἢ ἐπιούσα θέλει καὶ πάλιν ἀνήκει εἰς τὰς ἀναμνήσεις, εἰς τὰς ἐλπίδας. Χθὲς καὶ Αὔριον, Ἀνάμνησις καὶ Ἐλπίς, ἰδοὺ ἡ ζωὴ μας. Εὐτυχεῖς δὲ ἐκεῖνοι, οἵτινες δύνανται νὰ συνενώσουν τὰς τέσσαρας ταῦτα; λέξεις, διότι οὗτοι μόνον ἐγνώ-

ρισαν τὴν εὐτυχίαν. Ἀλλὰ διατί ἀναμνησκόμεθα μετὰ τόσου πόθου τὸ παρελθόν; Εἴμεθα ἄρα δυστυχέστεροι σήμερον ἢ χθὲς, ἢ κατοικοῦμεν ἐν ὑπερώῳ, ἐνῷ πρὶν ἐν παλατίῳ; Ὁχι! μεθ' ὅλας τὰς λαμπρότητας τῆς σήμερον μεθ' ἠδονῆς ἐνθυμούμεθα πάντοτε τὰς ταλαιπωρίας τοῦ παρελθόντος! Χθὲς εἴμεθα νεώτεροι ἢ σήμερον, καὶ χθὲς ἐφερόμεθα ἐπὶ τῶν χρυσῶν πετρῶν τῶν ὀνείρων! (Ἀλωθῆτας).

ΜΗΤΡΙΚΗ ΤΥΦΛΩΣΙΣ

— Γιατί μαδιέται πέρδικα καὶ κλαῖς μετὰ τόσην πόνην;
— Πῶς νὰ μὴν κλαίω, κυνηγέ, ὅπου βαστάς τουφέκι,
καὶ θαύρης τὰ παιδάκια μου ποὺ παίζουσι παρῆκει.
— Πῆς τί σημάδια ἔχουσι καὶ δὲν σοῦ τὰ σκοτόνω.

— Ἄμα τὰ ἰδῆς ἀντίκρου σου εὐθύς θὰ τὰ γνωρίσης:
εἶναι περίσια ὄμορφα καὶ περπατοῦν μετὰ χάρι·
Ἄλλα περδίκια σὰν αὐτὰ δὲν παίζουσι ἐν τῷ χορτάρι·
σκότονε τ' ἄσχημα πουλιά, τὰμορφα μὴν τὰγγίσης.

Δὲν ἄργησε ὁ κυνηγὸς κοντὰ τῆς νὰ γυρίσῃ·
εἶπε ἔς τὸ χεῖρ' ὀμῶν μικρὰ περδίκια σκοτωμένα.
— Παιδάκια μου, τί μῶμελλε τὴν ἔρημη ἐμένα,
νὰ μὲ γελᾷ ὁ κυνηγὸς καὶ νὰ σὲς τουφεκίσῃ!

— Μόνη σου φταῖς, κ' ἢ συμφορὰ, ὦ πέρδικα, σοῦ πρέπει,
γιατί πῶ ἄσχημα πουλιά δὲν εἶδα ἔς τὴν ζωῆ μου.
— Τῆς δόλιας, μού'φυγε ἀπ' τὸν νοῦ πῶς ἔτ' ἀκριβὸ παιδί μου
Ἐγὼ θὰ βλέπω εὐμορφεῖς ποῦ ὁ ξένος δὲν ταῖς βλέπει.¹

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Οἰνοπόται, ζυθοπόται καὶ ῥακοπόται
λαοὶ τῆς Εὐρώπης.

Οἱ λαοὶ τῆς Εὐρώπης προσφωδῶς δύνανται νὰ διαιεθῶσι, λέγει ἐπίσημος ἰατρὸς ἐν Βοημίᾳ, εἰς οἰνοπότας, ζυθοπότας καὶ ῥακοπότας. Οἰνοπόται εἶνε οἱ Ἴσπανοὶ, οἱ Γάλλοι, οἱ Ἰταλοὶ καὶ οἱ Ἕλληνες (!). Ζυθοπόται εἶνε οἱ ἀνήκοντες εἰς τὴν γερμανικὴν φυλὴν ῥακοπόται δὲ οἱ Πολωνοὶ καὶ οἱ Ρῶσοι. Ὅτι τὸ ὑπερβολικὸν ψυχὸς ἀναγκάζει τοὺς Ρῶσους χωρικοὺς νὰ ρακοποτώσῃ πλείεστον ἄλλον λαῶν, φάνεται ἐκ τῆς κατὰ τὸ 1872 προσόδου τῶν οἰνοπνευμάτων, ἧτις ἀνέβη εἰς 179,000,000 βουβλίων, τουτέστιν εἰς τὸ τρίτημόριον τῆς ὅλης προσόδου τῆς μεγάλῃς αὐτοκρατορίας. Τὰ κακὰ στόματα λέγουσιν ὅτι αὐταὶ πολλάκις αἱ ἀρχαὶ ἐφέλκονται τοὺς χωρικοὺς εἰς τὰ ῥακοπωλεῖα ὅπως ἀξήσωσι τὰ εἰσοδήματα τοῦ κράτους. Σκανδαλωδέστερα ὅμως καὶ ἀπάνθρωπος εἶνε ἡ διαγωγὴ τῶν Ἀγγλων καὶ ἄλλων ἐν τῷ νέῳ κόσμῳ οἰκιστῶν, οἵτινες μεταχειρίζονται τὴν ῥακὴν ὡς προσφορότατον πολεμικὸν ὄπλον κατὰ τῶν βαρβάρων. Ἀπὸ τινῶν ἐτῶν παρετηρήθη ὅτι ἐν Ἀμερικῇ, ἐν Αὐστραλίᾳ καὶ ἐν Ἀφρικῇ οἱ πόλεμοι τῶν λευκοχρόων πρὸς τοὺς ἑτεροχρόους γίνονται σπανιώτεροι, πανταχοῦ δὲ οἱ ἡμιάγριοι λαοὶ ὑποχωροῦσι τοῖς Εὐρωπαίοις καὶ φυληδὸν ἐξαρ-

1. Ἀναμνησις Βυζαντίου.